

a magyar nép mulattató képes ujsága.

II. ÉVFOLYAM. Megjelenik vasárnap. Ára 3 hóra csak egy forint.	Az előfizetési pénz a kiadó-hivatalba Magyar-utcza 1-ső szám alá küldendő.	Pest, jan. 12. 1868. 2. szám.	Gyüjtőknek öt előfizető után tiszteletpéldány jár.	SZERKESZTŐI IRODA: Magyarutcza 1. sz. ide küldendő mindenféle kézirat mely Ludas Matyinak van szánva.

Régi nóta uj uniformisban.

Legyen ugy mint régen vót . . .
Ne szivelje meg a magyar
Buda fokán azt a rongyos . . .
Svarczgelb szinü lobogót.

Legyen ugy mint régen vót,
Ne viseljen a többségnek
Hős vezére! szégyenünkre . .
Nimet plundrát bugyogót.

Legyen ugy mint régen vót,
Ne fizesse már a magyar!
A nimetnek azt a quótát . . .
S a sok disznó porcziót.

Legyen ugy mint régen vót,
Lónyay ur ne szedesse
Cserepárral, lisztes zsákkal . . .
Azt a ménkü nagy adót.

Legyen ugy mint régen vót,
Körmöcz, Selmecz ne teremjen
Arany helyett a magyarnak . . .
Rongyból készült **csoszogót.**

Legyen ugy mint régen vót,
Ne hizlaljon szegény hazánk
Annyi pimasz jött ment népet . .
És gézengüz népnyuzót.

Legyen ugy mint régen vót,
Adjon az a hires többség!
Voksa helyett valahára:
Egy őszinte igaz szót.

Legyen ugy mint régen vót,
A baloldal hadd fujjon már
A jobbik(?)nak mihamarább
Hátrafelé indulót.

Legyen ugy mint régen vót,
Hej!.. ne légyen a magyarnak
Se csizmáján se nadrágán —
A fót hátán annyi fót.

Legyen ugy mint régen vót,
Halljon egyszer a hazába...
Honvédségünk valahára
Magyar nyelven komandót.

Legyen ugy mint régen vót,
Vitéz fináncz ne szaglássza
S a kertünkben se hajhássza
Azt a pipába valót.

Legyen ugy mint régen vót,
Kossuth Lajos jöjjön haza...
(Ohajtja az egész haza!)
Ő hoz nekünk minden jót!
Legyen ugy mint régen vót.

KONDOR MARCZI.

Egy máramarosi vad politikus vadabb levelei.

I.

Egy a májusi restaurátió alkalmával kimaradt Bach huszárból nagy hazafivá avandzsirozott szomszédomtól erfáhroltam, hogy létezik Pesten bizonyos Ludas Matyi nevü bolondos ujság, mely a tiszta igazságot nem rejti véka alá, hanem feltálalja magyarosan a publikumnak, hogy ragadjon rajta meg annyi, a mennyi kedves egésségére szolgál.

Megvallom, hogy midőn a Ludas Matyi nevét kimondatni hallottam azon kedves barátomtól, ki nem rég még büszke volt arra: hogy böhmisches Blut foly ereiben nagyon detrich forma szagunak izlett, ki a körülményekhez képest a jobb vagy baloldallal tart, s ha karó közzé szorul, mint szenzsal mutatja be magát, ki azon izzad, miként kellene Ghiczy Kálmánt Deák Ferenczczel össze pusziltatni.

A csalódások korszakában élvén — egy rongyos forintot csak megreszkirozok — gondolám, ha mindjárt sárba dobom is azt, legalább egy tudattal gazdagabb leszek, azzal zum Beispiel: hogy meglátom minő Mátyások azok, kik a hivatal osztogatások zsiros fazekába öblös mérőkanállal bemarkolni nem vünscholnak.

Ha az igazat aussprecholni nem szégyenleném, talán kikottyantanám, miszerént bennem is feltámadt a vágy hogy Herr von Ludasnak a lud megsütésében segitségére legyek, s ha nem félnék, hogy a domine spektabilis szerkesztő egy vidéki vad politikusnak politikátlan hóbortosságait — ki széles olvasottságának s mély tudományosságának tudatában a jövő országgyülésen goszpode Miletics Svetozár szomszédjává remél forrükkolni — kinyomatás végett majd a „Borsszem Jankó" hoz nem fogja küldeni, kiről azt beszéli itt vidéken a rosz világ, hogy a policziális censura által elkonfiskált képek és élczek — ha ugyan élczek lennének — közzül szemeli ki hivatalosan lapja töltelékét; mondom ha asszentiroztatásomról sicher volnék, beállanék a Ludas Matyi gárdájába, hogy gemájnerként harczoljak Böze generális ur és portyázói ellen, kik még akkor is avanchiroznak mikor kutyafuttában retirálnak, mint ez az osztrák buletinekben meg vagyon irva.

Igaz, hogy a diplomatiai sakkhuzásokról, Napoleon ravaszságairól, Beust diplomatikai fogásai kunststükkjeiről s több efféle mai világban divatozó okos dolgokról nem igen tudnék irni, mert azokhoz nagyon rövid ferstandom van, de ilyeseket nem is kivánhatni egy havasaljai vad politikustól, mert az oly titkos titkok felfedezése s az oly jó forrásból meritett hazugságok kitrombitálása, melyeket a vereb is csiripol — zöldbankócskákat hoz a konyhára, az én szerénységem azonban nem szokott bankókat fressolni, hanem megelégszik azon dicsőséggel, hogy nevét Ludas Matyiban kidrukkolva lássa.

Irhatnék most a tiszta meg nem fertöztetett democratiáról, miként azt mi itt falun értelmezzük, emberi jogokról, valódi szabadságról, egyenlőségről s több ilyen eszelős emberek agyában megfogamzott dumhájtokról, melyeknek emlékét régi könyvek krónikája óvja meg csak a feledéstől, melyeknek olvasásával azonban Lónyay ur ö nagyméltósága s uritársai nem igen szokták megterhelni gyomrukat.

Miután azonban nincs szerencsém még Ludas Matyit közelebbről ösmerni, s nem tudom minő téli gunyába jár, egyelőre jónak láttam három próbás programmomnak csak egy próbáját bocsájtani a szerkesztő boncz kése alá, azon igéret mellett, hogy ha jelen smarn szellemi eledelt publikumának feltálalja, nemsokára szolgálok egy kis jó paprikás pörkölttel is.

Addig is magam ösmeretlen kegyeibe ajánlva maradtam Petyetroszalján

Ragyabimbó.

Eredeti levelek.

I.

Téns uram!

Ki bútt hát a szeg a zsákból, — ki ugrott a nyul a bokorból, — kivált a szappan a lugból.

Vót hát Deák téns uramnak a baloldalon is embere elég, a kik meg barátkoztak a quótával, oszt most majd elmennek Bécsbe uj hazát szerzeni?

Azt gondoltam én téns uram! hogy az a hires baloldal fenékig tejfel, — oszt hogy a hát már a szive a hazának, — de fájdalom! azt kell látnom, hogy a mi szivnek látszott nem mind a volt, hanem valami veseféle mirigy.

Na de hiszen hadd menjenek azok az urak Bécsbe, legalább meglátja a nimet, hogy ott is többet tud a magyar nimetül, mint magyarul; szintugy szeretném is már hallani, hogy majd mijjen takarosan handrikál Tisza téns uram avval a sok feki nimettel? Ghyczy téns urat meg kisem ismeri az

ember majd közzülök, mert se bajussza se szakálla, hátha még majd nimetül is rá kezdi a quóta predikátziót?

Hjaj téns uram! ugy nevethetném, hogy majd meghasad a szivem belé.

Majd meg kérdjük még mink is ezektől az uraktól, hogy hát mit szógáltak? kit szógáltak? a nimetet vagy a hazát? — kitelik már szent Mihály napra a szegődés, számba vesszük a gazdaságot — s a ki kárt tett, ki fogjuk a büriből az eballelkének.

Egyet mondok még ni téns uram! Az a Jókai téns ur ugy látszik kezd már derék becsületes magyar ember lenni, mert ejnye teremtettét, be sok szépet irt mostanába az ujságába; — hej uram! látszik hogy van annak az embernek esze, csak az isten adná hogy jóra is használná örök minditig; kár vót neki ezelőtt olyan sokat katsintgatni a minisztérjom felé. Na de hiába, — gyarló az ember lássa kigyelmed, — azért vagyok én bánatba, — bus az idő, bus vagyok én magam is, — ki tudja fordul e még valaha jobbra szegény hazánk sorsa.

Karakán Marczi
gulyásbojtár.

LI.

Tisztelt polgartars!

A Ludazs Matyi polgartarsam lapjat mindenkoraig in figyelemmel kisirtem, bar az igaz hogy czivilizationalizs vilagtul kicsinyecske tavol lakok, de nekem kedvezs egy czimborám kötsön atta ujsagot. Elig hozzaja denique lattam mint Karakan Marczi gulyasbojtar busuja bikaval; hogy miniszter Vecheim mint Baty (mert azt in izs egyszer latam) magiasos palczaval oroszlanyokat megszeliditete, csak egy körmivel megis kapaszkogya hozaja! lattam hires tabornok Görgei! kit in sohase nem szeretnim ha latnik többet Magyarországon, faklyas zenit kapja Tigrizsnél, mig egy Diakhoz nagyun izs hasonló polgartars is elől követ hajitja tiszteletére; lattam hogy alkotmany fajáról ki csak gazdajanak nem termette, ministerek gyümölcsöket szedegetyik arul agrul, melyik termette 67-iki almakat, izs szeginy gazda ki fat ültete, nizi keservesen, hogy mint seregilyek ihesen kapaszkogyák ministerek tarczak utanna; krix minister almaba majd bele harapja ugy kapaszkogya utanna, izs migizs nem honvidek vanak; stultus akarok mondani kultus tarczat izs mar minister viszi, izs migis nalunk niptanitó jarja szantani, izs gyerekek libat őrizni, izs nem egyik izs tudja épen semmit. Lattam hogy kiadnak a Bösörminyi jó hazafi, becsületes baloldali polgartars, izs hogy mig szamar is orditja magát orszaghaz előtte, hogy quótat ra ne rakjanak majoritások, úgy izs viz van elig rajta; lattam zsidók emancipatióra begyünnek mert latnak hogy ezutañ mint polgartarsak a gscheftet jobban meg fognak csinálni; izs vigre lattam kilatazs az jövőre izs quótas paradicsom, meg izs ijedtem magamat tülle, ergo tehat elhataroztam magamat irnyi, felvidiki polgartarsak nevibe, az a kilátázs hogy ne minket irje.

Alazatosan tehat kirek polgartarsamat nekem kicsi helyecskit Ludazs Matyi novinijába, izs in fogok irni felsü vidékről, izs külső orszagrul izs mindenfilirül mit in tudok.

Arról nem irom a mit nem tudom. Nem elfogok felejteni az miink vidik, hogy magyarul mondjam rullavileminytizs ha szerkesztő polgartars nekem azt megengedje, nem elfelejteni fogok magamat.

Addig izs pedig ajanlok magamat, izs tisztelek az Ludazs Matyi is többi czimboraja polgartarsakat.

Marattam az felső vidéki orszagnak anno 1868 boldogsag esztendőjének vizeskereszt napjan

humillimus szervusz
Szlovak Jurkó
határozott demokratus taki to csont.

Vessünk fátyolt a multakra . .

Vessünk fátyolt a multakra,
Mondják a jobboldalon,
Közösügyes viszonyokra . .
Kell figyelnünk most nagyon.

Negyvennyolczra s a megyékre
Semmi szükség nincsen már,
S mert baj is lehet belőle —
Értük **heveskedni** kár.

De hát miből okulunk majd
Ha a multon nem lehet?
Vagy talán a multnak fénye
Nagyon sérti a szemet??

Ugy! ezért kell hát a fátyol
Eltakarni azt mi szép . . .
Óh! ha fel-szmél magától:
Mit szól erre majd a nép?

Antipáter.

I.

Hogy fogadják Bécsben a dolegatyusokat?

Hát igy ni.

Pattantyúk.

Csongrádon még mult év deczember havában megkezdődött az adó executió.

Egy igen derék köteles mesterhez is belátogatván a hivatlan vendég egy adószedő képében és két bakter kiséretében, felhivta a gazdát: hogy mutasson ki valamit a foglalásra.

„Nincs nekem uram! semmi olyan elpocsékolni való vagyonom, hanem ha már mégis muszáj valamit kimutatni, hát ime k ö t é l l e l s z i v e s e n s z o l g á l o k a z u r n a k.“

A kik közelebb látták Deák Ferenczet, azt mondják hogy az öreg urnak nagyon nő a hasa.

Bizonyosan a 48-iki alkotmány fútta fel, mit elnyelni csak e l n y e l t, de hát nehezen tudja meg e m é s z t e n i.

A francziák nem győzik eléggé dicsérni Andrássyt, hogy minő jó vadász? a császári vadászaton mennyi teméntelen vadat ejtett el?

Hát hiszen jó vadásznak is kell annak lenni, a ki már Magyarországon is annyi b a k o t lött.

Csak nagy mester a nimet a hunczutságban. Bach, Schmerling et Comp. a mi jó sógoraink, a midőn már jól elnyütték alkotmányunk köpönyegét, akkor a kitatarozására kinevezi a magyar felelős miniszteriomot.

Ez aztán neki is állt az elrongyollott köpenyegnek quótatűvel, közösügyi czérnával, koronázási ollóval — s oly szépen kitatarozá a nimet gusztusára, hogy most a kormány csakugyan azt hiszi, hogy ezen öszvetoldozott foldozott makheráj valódi alkotmány.

Ugy van vele mint az egyszeri palócz, ki midőn meglátta az asztalon a fehér czipót, azt mondta rá: „enye ebalelki ezt a kenyeret a mint megláttam, azt gondoltam hogy k u l a c s — hát pedig s a j t

A megyék tömegesen mért nyilatkoznak a honvédelmi miniszternek az ujjoncz állitási utasitásai ellen?

Hát csak azért, mert a honvédelmi miniszter nem magának, hanem még most is az osztráknak v e r b u v á l.

Egerben hirszerint feloszlott a nőegylet egy ttani delnő azon inditványa folytán, hogy miután most minden közösügyi, tehát az egylet ily állapotban nem maradhat tovább is egy társulatban.

II.

Hát Szentes hogy fogadja a dolegatyusát?

Hát igy la.

A munkácsi finánczok s adóexequálók egy része, apraja és nagyja, — nöstyénje és kanja, össze gyülve — tanakodva — régóta fujják már a követ, hogy mesteröket a finánczminisztert uj évre minő tüdő sorvasztó ujévi üdvözlettel lepjék meg.

Végre sok eszmeficzamitás után megszületett a hivatalukra gutaütésig féltékeny finánczok agyában a nagyszerü eszme, mely szerint az üdvözlet felibe egy b ö s é g s z a r u j á t rajzoltak, mely alatt a miniszter csak ugy görnyed s majd ketté törik a dereka. Hogy ketté nem törik az az oka, mert a miniszter ur ugy segit magán, hogy a bőség szarujából szeretett hivei közzé szétszórja a sok szép ezüstöt és drága aranyat.

Ezért nem látunk hát mi még csak egy kopeket sem abból a Körmöczön készült ezüst és aranyból, mivel a munkácsi finánczok között szórják szét.

Sokan csudálkoznak azon, hogy Deák még sem kapott keresztet, — pedig ha valaki megérdemelte valaha az osztráktól a kitüntetést, Deák az, ki a bécsi kormánynak legtöbb szolgálatot tett.

Szja atyámfiai! — hálátlan a világ, tudják azt Bécsben igen jól, hogy Deák maga is egy nagy k e r e s z t. Keresztre pedig keresztet halmozni csakugyan v e s z t e g e t é s lenne.

A baromorvosok nagy marhavészt helyeznek kilátásba 1868-ra. Pesten már ki is ütött a dög.

No képzelem e hir hallatára mint retteg az országgyülési m a j o r i t á s?

Szegény postamestereket mindig szidják, hogy a mások ujságait vissza szokták tartogatni és more patria elolvasgatni, igy aztán az előfizetőhöz — a mely ujságnak vasárnap kellene megérkeznie, csak ugy a hét közepe felé kopogtat be.

Ludas Matyi leginkább részesül ilyen szerencsében, hanem azért még se haragszik a postamesterekre, mert hiszen a nyomtató lónak sem szokták bekötni a száját.

Férjhez ment a kisasszony, s a kocsis esküvőre vivé a templomba.

Az uton ilyenforma diskurszusba keveredett a menyasszonynyal:

„Kisasszony! én Péter vagyok ám.“

— Tudom jól, — felele a leányka mosolyogva; de Péter ezzel meg nem elégedve ujra ismétlé hogy ki ő.

„Mit akar kend no, hogy annyiszor emlegeti előttem a nevét? szóla a menyasszony ingerülten.

Hát csak azt kedves kisasszony! hogy egy pár hét mulva azt ne mondja miszerént az ö r d ö g vitte e házasságra.

Nem jó lett volna e Deák uramnak is ez előtt vagy három évvel falragaszokon tudatni a nemzettel, hogy ő kicsoda? — legalább most a magyar ember elkeseredésében nem kiáltana fel eképp: h e j b i z a z ö r d ö g v i t t e el M a g y a r o r s z á g 48-iki a l k o t m á n y á t i s.

„Vegye meg uram e pisztolyt" — mondá egy gyanus kinézésü ficzkó az erdőben sétáló urnak.

Az ur rablónak hivén a ficzkót, ugy gondolkodott, hogy ha a pisztoly keze között leend, az érette fizetett árt ismét vissza követelheti, kérdi tehát a legénytől:

„Hogy adod?"

— Száz forint az utolsó ára uram! —

„Hó hó talán drága is lesz, hisz nekem csak husz forintom van."

„No nem tesz semmit — viszonza a ficzkó — adja ide azt is — a többivel adós marad."

Az ur átlátva a kényszer hatalmát, kicserélé 20 forintért a pisztolyt, s midőn már keze között volt — fel akará huzni a kakasát, de az el vala törve, — a csaló pedig nagyot röhögve szóla:

„Sohase fárassza magát az ur! hiszen meg sincs töltve" — s azzal tovább ált.

Magyarország sorsa is ilyenforma atyámfiai! mindenünket eladtuk oly valamiért, a minek hasznát nem vehetjük, mert n e m s ü l e l.

Legujabb dal.

Megy a többség az országnak házába!
Közösügyet quótát tart a markába,
Császárvirág virágzik a nyomába —
Ghyczy! Tisza! mért indultál utánna?

Közös lónak mindig turós a háta . . .
Kivált ha még kvótát raknak reája,
Még agyon üt adta sovány gebéje —
Ghyczy! Tisza! mért is által melléje.

Tömheted a közös lovat abrakkal,
Czammog a csak veletek és nem nyargal;
Mig ez a rosz vén paripa czélhoz jut: —
Ghyczy! Tisza! elkopik a sarkantyud.

Fajankó.

Nyugtalan álmom.

Kvótás nagy bánatba
Közösügyes gonddal,
Füstölve pipámból
Hevertem ágyamban,
A sok busulásba,
Szivem neki fáradt
Szemem lankadásba
Álomra lehunyadt.

Morpheus karjában
Álmam borzasztó volt.
Körültem felbomlott
Minden a világba.
Láttam egy óriás
Izmos magyar embert,
Keblében két sziv vert
Egy igaz — egy Judás.

Judás szive előtt
Kaján nép hizelgett,
És még is ugy látszott
Csábiták az elsőt.
Küzdött a nagy coloss
Lég után kapkodva . . .
Szó nélkül mint néma,
Látszott gonosz kinja
Az igaz sziv balján.

Nagy hévvel dobogott,
Önmagával látszott
Küzdeni nagy baját,
Végtére megrepedt
És kétfele vált el.
Össze dőlt fél szivvel
Ama nagy kolossz is
Nagyot zuhant s végre
Egésszen meg meredt.

* * *

A nagy zuhanásra
Szörnyen felriadtam,
Szét nézve bámultan
Szerte kis szobámban.

Verje meg a csuda —
Ajtómon egy részeg
Gyalázatos finánez
Kótogva ordita.
Lám hogy a „somnia
Non sunt contraria."

Csalán Péter.

Adomák.

Egy vasárnapi napon hatalmas prédikációt csapott a helység plebánosa hivei előtt.

A többi között stentori hangon dörgé el a következő szavakat:

„Férfiak! meg ne házasodjatok; kerüljétek a nőket, mert az asszony veszedelmesebb a nőstén oroszlánnál, hasonló a nő a viperához" s. t. b.

Mire egy hallgató azt a megjegyzést tevé:

„No lám, mily keserü t a p a s z t a l a t o k a t szerzett a tisztelendő ur a n ő s é l e t t e r é n, pedig csak fél év óta van fiatal g a z d a s s z o n y a."

Egy zsák dohányt akart a czigány becsempészni Ungvárra. Az uton egy kis pihenőre betért korcsmába, hol épen két borozó fináncot talált, kik már gyanus szemekkel nézegették a morét, hogy mit vihet a zsákban.

Ám a czigány hirtelen feltalálva magát, letevén a zsákot, rádobta subáját, s azzal ráült, s oda szól a csaplárhoz: „jaj de bagózshatnám korcsmáros ur, adjon csak hamar két garasára dohánykát.

Persze a fináncoknak eszökágában sem volt azután megvizitálni a zsákot s igy a czigány szerencsésen ellábolhatott a zsákdohánnyal.

Egy közösügyes kicsiny, hazafi, az aristokratiának buzgó tányérnyalója, egy alkalommal, demokratikus érzelmü körben, azt hányta fel: hogy a pórnép nagyon müveletlen, s nincs esze.

Hagyja el ön, — jegyzé meg egy jobb érzelmü polgár, — több esze és tapintata van a népnek, mint önök egész quóta kálkuláló kormányának, jobban tudja az, mikor van dél, hányat ütött az óra, óra nélkül, mint önök arany horgony óráikról, melyek hibázhatnak, de az ő napja soha.

A föld népének akkor van dél, midőn saját árnyékát átlépheti. Higyjék el önök, önök csak akkor lesznek az óhajtott népszerüség délpontján, midőn jelenlegi temérdek hibáikból az igazi alkottmányosság utjára átlépnek, elég lesz egy lépés, — de most — hajh! be messze vagyunk ! ! ! —

Ludas Matyinak.

Szerény Matyuska! kedves pajtikám!
Én a világ zig-zugából jövök.
Bejártam Ungot, Hevest, Baranyát,
S választóinkkal szépen végezék.
Jövőre nem lesz egy baloldalista,
Minden magyar jobboldalra tolong,
Mert a kvóta idáig mind kevés,
Fináncz, zsandárt el nem bocsátanak,
Alig várják az executiót.

A német sógor adósságait —
Miket igába hajtásunkra gyüjtött, —
Fizetni készek jó magyarjaink!
S rajxrátba a pénzt mind magok viszik,
Nevezvén ezt igy: delegatió.
Nem kell honvéd, dehogy kell vármegye
Sirnak a cseh beamterek után,
Trafik, stempli s fináncz az istenök.

S ez igy megy ám barátom végtelen,
A kárpátoktól messze Adriáig,
Áldják e jobb hont, melyben ugy vagyunk:
Miként a tejben gebbedő legyek.

És minthogy a Ludas Matyi lapot
Ez elvek ellen látom küzdeni,
Mint nagy Deákunk drága jobb kezét:
Ha elfogadsz, im vissza térek hozzád,
Tereljük a népet jobboldalra —
A Pesti Napló s más hü lapjainkkal —
A boldogságnak Bécs falába be.

Talán mi is kapunk majd hivatalt,
Csak koncz legyen, hadd veszszen a haza,
Delegáljuk zsebünkbe a baukót . . .
Meglásd mi is kapunk **kereszteket,**
És kézszoritást édes lágy mosolylyal.

Csak arra kérlek, légy kissé keményebb,
Ne udvarolj ugy német sógorunknak,
Elég ha már közösültünk vele —
Sem a jobboldal drága szentinek;
Mint kormány kortes én hived leszek.

Országos m. kir. kortes.

Kurrencs

Végberegh vármegye lelkes lakosaihoz.

Alólirt ezennel hivatalosan tudatom a városi és községi elöljárókkal, nem különben Végberegh vármegye lelkes lakossaival: miszerént ha valakinek Pálffy Albertnek az 1848-iki friss mártius hires szerkesztőjének mostani ujsága az „Esti Lap“ után folynék a nyála? jelentkezzék nálam akár Beregszászban, akár Surányban, akár Bagjas Szalkán, akár pedig Nagy Kányán, akár él akár meghalt, az mindegy, — szóval vagy irásban, és én a jelentkezetteknek a nevezett ujságot mult év deczember elsejétől egész februárig gratis ingyen egy krajczár nélkül fogom küldeni saját neve alatt.

Ezen hivatalos kurrencs a legközelebbi vasárnap a templomok előtt kihirdetendő s a falu háza előtt pedig kidobolandó.

Strópáli Paulusz
tiszteletbeli szolgabiró s leendő miniszteriális titkár

Diskurszus

Iczik szomszéd és **Mihály** gazda között.

Mihály. Azt mondja meg nekem Iczik szomszéd! hogy ha ezek a dolegatyusok felmennek Bécsbe, hát mi a kutya nyelven fognak beszélni azokkal a nimet rajxrátokkal? hiszen szomszéd nem értenek azok egy kukkot se magyarul... annyit se mint én nimetül.

Iczik. Vósz zógt Mihály gazda? hát még khend is sprekholja nimetül?.. nü nü nü... ezt nem is thodtam.

Mihály. Sprekholja a fene — én inkább csak sprengolnám — hanem hát egy szóra megtanitottak azok a vasz-szagterek még is, s azt a szót nem is feledem el soha mig csak egy nimet lesz a világon.

Iczik. Hát uszthán Mihály gazda! ki thanituttha kendet meg arra az egy szura?

Mihály. Hajnau! hogy bajuszánál fogva akasztotta volna fel őt a temesvári hóhér még október 6 dika előtt.

Iczik. Még ogyan csakh hires sprachléhrerje volt kendnek Mihály gazda! hát uszthán mikur tanultha kend a Haynauthul nimethül?

Mihály. Mikor? hát a világosi árulás után, mikor annyi ezer meg ezer becsületes hazafiak között engem is befogatott a nimet. Ekkor mondá azt nekem Haynau „no te K o s s u t h H u n d! te is itt vagy?"

Iczik. Hát uszthán mit felelthe Mihály bátya! erre a nimet titolosra?

Mihály. Mit feleltem volna? arczomba szökött minden vérem — szemébe néztem annak az osztrák Murawieffnak s azt mondám neki: „nem jól méltóztatott excellentiád czimezni, az én becsületes nevem... Bátori Mihály." No dehát elmult esőnek nem kell köpönyeg, — beszéljünk most arról szomszéd! hogy érti meg egymást Bécsben a magyar meg a nimet?

Iczik. Hát mire valu a thulmács hallja khend! az usztrák khölögyminiszther mellé majd megválaszthanak egy hires baluldalista thigrist ulyanfurmát mint a Herr von Polszky. A hadögyminiszter mellé egy hires deákpárti hunvédthábúrnukut zum Beispiel Klopkát. A fináncztminiszther mellé pedig utt a herr vun Besze! ü legjubban ért a bankhu csinálásboz.

Iczik. Nü nü Mihály gazda! láttha már khend a Bursszem Jankut? a ki minket hivatalusan khi fug figorázni?

Mihály. Nem ugy hivják azt szomszéd, hogy Borsszem Jankó!

Iczik. Hát hogy hivják?

Mihály. Hát ugy hogy... p o t y s z e m Jankó!

Ludas Matyi gyorspostája.

Inkább hittem vóna
Hogy az öreg Tisza..
Megfordul medrében
Mármarosnak vissza.
De azt felnem tettem
Követem alásan..
Hogy én Tisza Kálmánt
A reixrátban lássam

Inkább hittem vuna
Hogy az öreg Duna!
Bécsfelé folydogál
Nem a vaskapuba —
De azt fel nem tettem..
Hogy Ghyczy Kálmán is
Csak olyan lágymeleg
Firtli liberális.

Tiszteit gyüjtöink névsora: Sárkereszturi postahivatal Nagy János ref. tanitó, Laskovics József, Szomraky István, Zubor Gyula, Nyári Bálint, Kiss Ábráhám, Szathmáry Károly, Gally Sámuel, Kossuth Vendel, Kafsza Mihály, T. Kiss Miklós, T. Kovrik Antal, Sterkály Bódog, Kerbler Gyula, Keresztes János, Szájer György, Szente Pál, Perlits István, Gergics János, Martlnek Ede, Gara Miklós, Kállay Győző, Csala Sándor, Jelenfy Antal, Privári Pál, Váczi postahivatal, Horváth Imre, Mátéfy Ferencz honfiak rokonszenves buzgalmukért fogadják legőszintébb köszönetünket.

Az előfizető közönséghez!

Tájékozás végett tudatjuk azon tisztelt előfizetőkkel, kik a „Ludas Matyira" előfizetéseiket más lapok kiadóihoz küldötték be, hogy ha még nem kapták illető példányaikat annak az egyszerü oka az, hogy az illetők az előfizetési dijt még át nem szolgáltatták, s igy nem tudhatván az ily előfizetők nevét, nagyon természetes, hogy a példányokat sem küldhettük szét. Jövőre sziveskedjék a közönség egyenesen Ludas Matyihoz czimezni megrendelését.

A **szerkesztőséghez** küldött levelekre bokros elfoglaltatásunk miatt csak jövő héten válaszolhatunk.

Rajzoló **Ujházy.** | Kiadó-tulajdonos és felelős szerkesztő: **MÉSZÁROS KÁROLY.** | Metsző **Horváth.**

Gyorssajtónyomása az Első magyar egyesületi könyvnyomda (Fanda és társai). 3 korona-utcza 18. sz.